

Arrest

nr. 244 728 van 24 november 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 juni 2020 geeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming af.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam : A.

voornaam : A. E. O.

geboortedatum : 23.02.1988

geboorteplaats : Omdurman

nationaliteit : Soedan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 08/05/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de actuele, buitengewone omstandigheden ten gevolge van COVID-19. Omwille van de huidige pandemie is het voor de verzoekende partij onmogelijk om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien niet-essentiële verplaatsingen buiten de Europese Unie op heden verboden zijn.

Bovendien brengt de bestreden beslissing zowel de gezondheid van de verzoekende partij al de algemene volksgezondheid in gevaar én houdt het een onmenselijke behandeling in.

4.1.1. Onmogelijk om België te verlaten

Momenteel kan de verzoekende partij het grondgebied niet verlaten omwille van de afgekondigde maatregelen tegen het corona-virus.

Op 11 maart 2020 werd het corona-virus (Covid-19) door de Wereldgezondheidsorganisatie als een pandemie bestempeld (stuk 5, Nu, WHO bestempelt corona-uitbraak officieel als pandemie, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.nu.nl/coronavirus/6033756/who-bestempelt-corona-uitbraak-officieel-als-pandemie.html>).

Sindsdien hebben de meeste landen nationale lockdowns afgekondigd en hun grenzen gesloten, in een poging de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Ook België nam verregaande maatregelen tegen COVID-19. Hoewel er een versoepeling is gekomen, blijft het bijzonder onzeker wanneer reizen naar het buitenland opnieuw mogelijk zal zijn.

Vanaf 15 juni zijn de Belgische grenzen enkel geopend voor landen van de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte.

“1. Reizen uit België naar de landen van de Europese Unie, het Verenigd Koninkrijk, Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen is sinds 15 juni opnieuw toegelaten. Of het ook mogelijk is om een ander land binnen te komen hangt af van de toestemming van uw land van bestemming. Het is dus uiterst belangrijk om de reisadviezen per land na te gaan om de situatie in het land van bestemming te kennen. Niet-noodzakelijke reizen buiten de Europese Unie, het Verenigd Koninkrijk, Zwitserland, Liechtenstein, IJsland en Noorwegen blijven vooralsnog verboden.” (stuk 6, FOD Buitenlandse Zaken, reisadvies Soedan, geconsulteerd op 8 juli 2020, te consulteren op: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/soedan, verzoekende partij zet vet)

Echter is er op heden nog steeds geen enkele informatie over wanneer er opnieuw buiten de Europese Unie gereisd zal kunnen worden...

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd afgeleverd waren er geen reizen mogelijk buiten de Europese Unie. Ondanks het feit dat verwerende partij hiervan op de hoogte was, werd hier geenszins rekening mee gehouden. Het is voor verzoekende partij absoluut onmogelijk om het bevel om het grondgebied te verlaten te eerbiedigen.

Het feit dat verwerende partij hier geen rekening mee houdt, houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

4.1.2. Gevaar voor de eigen gezondheid én de volksgezondheid

Op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, was verwerende partij er zich van bewust dat de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten niet kon naleven zonder dat dit een risico voor zijn eigen gezondheid en de volksgezondheid met zich meebracht.

De bestreden beslissing is des te opmerkelijker omdat de verwerende partij zelf gedwongen repatriëringen heeft opgeschort. Personen zonder verblijfsdocumenten werden vrijgelaten omdat er geen zicht is op repatriëringen (stuk 7, De Morgen, 300 mensen zonder papieren vrijgelaten: coronavirus zet DVZ onder druk, 19 maart 2020, te consulteren op: <https://www.demorgen.be/nieuws/300-mensen-zonder-papieren-vrijgelaten-coronavirus-zet-dvz-onder-druk-bf3d626d/>).

Gelet op het voorgaande is het schandalig dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) heeft afgeleverd aan de verzoekende partij.

4.1.3. Gebrekkige gezondheidszorg in Soedan

Zelfs indien de verzoekende partij het land zou kunnen verlaten en zou kunnen terugkeren naar Soedan, quod non, zou dit een onmenselijke behandeling inhouden.

De eerste corona-infectie in Soedan werd op 13 maart 2020 vastgesteld. Sindsdien neemt het aantal besmettingen, en helaas ook het aantal dodelijke slachtoffers, gestaag toe. Op 3 juni 2020 werden er officieel 9.894 besmettingen vastgesteld en vielen er reeds 616 dodelijke slachtoffers (stuk 8, Google Nieuws, Coronavirus (COVID-19): Sudan, te consulteren op: <https://news.google.com/covid19/map?hl=nl&gl=BE&ceid=BE%3Anl&mid=%2Fm%2F06tw8> geconsulteerd op 8 juli 2020).

Er wordt echter gevreesd dat het aantal besmettingen in de realiteit veel hoger is. Er is nauwelijks testmateriaal in Soedan, waardoor het cijfer zeer onbetrouwbaar is (stuk 9, MO, Coronacrisis is ultieme

test voor Soedanese overgangsregering, 6 april 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/opinie/coronacrisis-ultieme-test-voor-soedanese-overgangsregering>).

In maart werd de noodtoestand afgekondigd in Soedan. Scholen en universiteiten werden gesloten, een samenkomstverbod werd afgekondigd en de grenzen gingen toe. Echter bleef het aantal besmettingen sterk toenemen in het land. Op 18 april 2020 kondigde de overheid aan dat de hoofdstad Khartoum in lockdown zou gaan (stuk 10, Al Jazeera, Sudan locks down capital Khartoum after coronavirus cases rise, 18 april 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/news/2020/04/sudan-locks-capital-khartoum-coronavirus-cases-rise-200418134801982.html>).

Het is absoluut noodzakelijk om nieuwe besmettingen te vermijden in Soedan. De gezondheidszorg is er namelijk abominabel, waardoor het land absoluut niet voorzien is om een pandemie aan te pakken:

“Zoals de meeste landen in de regio is Soedan niet voorzien op een crisis van deze omvang. De schokkende toestanden in Italië of Spanje zijn zelfs los van het coronavirus dagelijkse kost. Er is een acuut gebrek aan geld, infrastructuur, medicijnen en gekwalificeerd personeel. Per duizend mensen telt het land minder dan zeven artsen en maar een klein aantal patiënten heeft iets wat kan doorgaan als ‘ziektelastenverzekering’. (...)

De Chinese regering wil voor een stuk tegemoet komen aan de noden van het volk en doneert nu 50 beademingstoestellen en 400.000 mondkapen. Maar met miljoenen ontheemden die dicht op elkaar leven in tentenkampen lijkt de hulp uit Peking een druppel op een hete plaat. De vraag is bovendien of de hulpgoederen hun weg zullen vinden naar de mensen die ze het meest nodig hebben.” (stuk 9, MO, Coronacrisis is ultieme test voor Soedanese overgangsregering, 6 april 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/opinie/coronacrisis-ultieme-test-voor-soedanese-overgangsregering>, verzoekende partij zet vet)

Daarenboven waarschuwen medici dat er eveneens een ernstig tekort is aan apparatuur en beschermende kledij (stuk 11, UN News, Sudan: Coronavirus could be tipping point for ‘untold suffering’, Bachelet urges sanctions relief, 28 april 2020, te consulteren op: <https://news.un.org/en/story/2020/04/1062782>).

De corona-epidemie, die al immense gevolgen heeft voor Westerse landen, zal ongetwijfeld leiden tot een ongekende humanitaire catastrofe in Soedan.

4.1.4. Conclusie

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de verzoekende partij onmogelijk gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing brengt zowel de gezondheid van de verzoekende partij als de algemene volksgezondheid in gevaar. Indien verzoekende partij gevolg zou kunnen geven aan het bevel, quod non, houdt dit een onmenselijke behandeling in.

Het feit dat verwerende partij geenszins verwijst naar noch rekening houdt met de actuele maatregelen tegen het corona-virus houdt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, maar laat na op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij niet betwist dat er op 23 december 2019 een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en dat het beroep dat zij tegen deze beslissing indiende bij de Raad werd verworpen. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij thans in het bezit is van een geldige verblijfstitel, zodat de verwerende partij terecht kon vaststellen dat de verzoekende partij zich in de situatie van artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet bevindt.

Deze bepaling luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(…)”

Verzoekende partij die niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en niet over een verblijfsrecht beschikt, valt aldus onder deze bepaling.

Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet kon de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten nemen ten aanzien van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing een verkeerde juridische grondslag heeft of gebaseerd is op een verkeerde feitelijke vaststelling.

De hele kritiek van de verzoekende partij betreft de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij meent dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij om toch een bevel te nemen om het grondgebied te verlaten, ondanks het feit dat zij op de hoogte was dat het bevel niet kon uitgevoerd worden ten gevolge van de COVID 19 pandemie.

De Raad merkt op dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Op dat ogenblik heeft die vreemdeling dus geen titel (meer) om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling binnen een bepaalde termijn uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt (RvS 238 571, 20 juni 2017).

Niettegenstaande de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten, merkt de Raad op dat de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels meermaals werd verlengd door de verwerende partij. Aldus heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met het gegeven dat reizen

buiten de Europese Unie op dit ogenblik nog niet mogelijk is. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar de verzoekende partij wijst op de gevolgen de COVID pandemie in Soedan, dient er nogmaals op gewezen te worden dat de termijn om het grondgebied te verlaten meermaals werd verlengd, zodat de verzoekende partij niet meteen het grondgebied diende te verlaten. De verzoekende partij kan zelf ook om een verlenging van de termijn vragen bij een gemotiveerd verzoek. Zij toont niet aan dat zij de verwerende partij hierom verzocht heeft. Hoe dan ook is er sprake van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. Verder kan worden opgemerkt dat deze pandemie tijdelijk is en dat dus de onmogelijkheid om terug te keren ook slechts tijdelijk is.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk. Evenmin toont zij aan dat het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het non-refoulementsbeginnsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginnselen van het zorgvuldigheidsbeginnsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoekende partij op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van zijn Soedanese afkomst.

Artikel 3 EVRM beschermt verzoekende partij tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 3 EVRM garandeert een absoluut recht, hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt in dit kader een verregaande onderzoeksplicht op aan de beoordelende overheid, wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.” (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoekende partij zet vet)

Verzoekende partij maakte reeds duidelijk dat hij, bij terugkeer naar Soedan, vreest het slachtoffer te worden van de o.a. de algemene onveiligheidssituatie aldaar.

Ondanks de coronapandemie zijn Soedanese burgers eind juni 2020 opnieuw op straat gekomen (stuk 12, VRT NWS, Duizenden protesteren in Soedan: “Eisen revolutie vorig jaar moeten worden uitgevoerd”, 30 juni 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/30/duizenden-protesteren-in-soedan-eisen-van-revolutie-vorig-jaar/>).

Ze eisen dat de nieuwe regering grote politieke hervormingen doorvoert die ze had beloofd na de afzetting van de voormalige president Omar Al-Bashir in 2019 (stuk 12, VRT NWS, Duizenden protesteren in Soedan: “Eisen revolutie vorig jaar moeten worden uitgevoerd”, 30 juni 2020, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/06/30/duizenden-protesteren-in-soedan-eisen-van-revolutie-vorig-jaar/>).

De nieuwe regering dient ook de algemene onveiligheid aan te pakken. Volgens de VN-veiligheidsraad blijft de veiligheidssituatie in Soedan onstabiel en onrustwekkend.

"The situation in Darfur has remained largely unchanged. Intercommunal clashes and civil unrest continue, while the harvest season has seen an increase in attacks against farmers by pastoralists. There are still some two million internally displaced persons in Darfur and serious human rights violations continue to be reported." (stuk 13, UN Security Council, Sudan – June 2020 Monthly Forecast, 29 mei 2020, te consulteren op: <https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2020-06/sudan-darfur-11.php>)

Verschillende milities bedreigen nog steeds het leven van burgers.

"The sit-in, held in front of the army headquarters, was organised after unidentified armed men killed three farmers near the town. Protesters have demanded the protection of civilians, protection of the upcoming agricultural season, sacking of the local authority and the area's army commander, and the withdrawal of militias from the area. They have also raised slogans calling for the government to hand over former president Omar al-Bashir and former regime officials to the International Criminal Court. The conflict in Darfur broke out in 2003 when mainly non-Arab African tribes, complaining of marginalisation, took up arms against Sudanese government forces under Bashir. (...) Another protester, Fatima Adam, said there has been an increase in rape and sexual assaults against women after the revolution. "The government militias, especially the Rapid Support Forces (RSF), want to drown our voices and distance us from the main national demands of justice, peace and freedom for the entire country," she told MEE. (...) We all know that the militias that attack civilians and control the situation in the region are in the hands of the army," he said." (stuk 14, Middle East Eye, Abuses in Sudan's Darfur spur mass protest and calls for Bashir's conviction, 7 juli 2020, te consulteren op: <https://www.middleeasteye.net/news/darfur-sudan-nertiti-sit-in-civil-struggle>, verzoekende partij zet vet)

De politieke onrust wordt versterkt door de slechte economische toestand van het land die verergert sinds de uitbraak van het coronavirus. Burgers vragen daarom dat de overheid de veiligheidsmaatregelen en de lockdown opheffen zodat ze weer inkomen kunnen verkrijgen (stuk 15, Aljazeera, 'Hunger is worse than corona': Sudanese demand end to lockdown, 8 juni 2020, te consulteren op: <https://www.aljazeera.com/ajimpact/hunger-worse-corona-sudanese-demand-lockdown-200608144103592.html>).

Het land stevent bijgevolg af op een ongeziene humanitaire crisis.

"Conflict, political instability, slow and sudden onset disasters, and poor economic conditions contribute to Sudan's complex crisis, which has left 9.3 million Sudanese in need of humanitarian assistance. The crisis has generated food insecurity, malnutrition, and a lack of access to basic services, particularly health services and medicines.

(...)

Some 9.6 million people (21% of the total population) are facing Crisis or worse (IPC-3 or higher) levels of food insecurity over the June-September period. This is the highest figure ever recorded in the history of IPC in Sudan. The key drivers of food insecurity are the COVID-19 lockdown, which decreased trade activity and disrupted livelihoods, the country's economic decline leading to over 100% inflation, and conflict-induced displacement. Internally displaced people, returnees, households living in conflict areas, and refugees are among the people most affected by food insecurity." (stuk 16, ACAPS, Sudan, te consulteren op: <https://www.acaps.org/country/sudan/crisis/complex-crisis>, verzoekende partij zet vet)

Op basis van bovenstaande informatie staat vast dat er voor de verzoekende partij, bij een terugkeer naar Soedan, een hoog risico is om mensonwaardig behandeld te worden in de zin van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij liet echter volledig na hier enig onderzoek naar te verrichten. Bijgevolg schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het non-refoulement beginsel houdt het niet terugsturen in van mensen naar landen waar ze dreigen onmenselijk en vernederend behandeld te worden.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het evenredigheidsbeginsel, maar laat na op enige concrete wijze uiteen te zetten waarom of op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen of dit beginsel schendt. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

In haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat op dat moment enig onderzoek werd gevoerd naar haar rechten op bescherming in het licht van artikel 3 van het EVRM op basis van haar Soedanese afkomst. Zij maakte volgens haar reeds duidelijk dat zij, bij terugkeer naar Soedan, vreest het slachtoffer te worden van de o.a. de algemene onveiligheidssituatie aldaar. De nieuwe regering van Soedan moet volgens de verzoekende partij ook de algemene onveiligheid aanpakken. Volgens de VN-veiligheidsraad blijft de veiligheidssituatie in Soedan onstabiel en onrustwekkend. De verzoekende partij stelt dat verschillende milities nog steeds het leven van burgers bedreigen. Het land stevent volgens de verzoekende partij bijgevolg af op een ongeziene humanitaire crisis. Op basis van bovenstaande informatie staat volgens de verzoekende partij vast dat er voor haar, bij een terugkeer naar Soedan, een hoog risico is om mensonwaardig behandeld te worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij hier geen enkel onderzoek naar verricht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht,

rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperkt de verzoekende partij zich echter tot algemene beschouwingen over de situatie in haar land van herkomst, zonder haar ingeroepen vrees op folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen op enige wijze concreet aannemelijk te maken. Dergelijke algemene beschouwingen volstaan niet om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de aangehaalde onveiligheid in Soedan reeds aanhaalde in haar asielprocedure.

In zijn arrest nr. 235 792 van 8 mei 2020 oordeelde de Raad als volgt over deze door de verzoekende partij aangebrachte asielmotieven:

“De landeninformatie die verzoeker toevoegt aan het verzoekschrift is gelijklopend met deze van verweerder. Verzoekers bijgebrachte informatie vermag niet concreet afbreuk te doen aan deze die wordt gehanteerd door verweerder. De verwijzing naar een instabiele situatie, protesten, de hypothetische mogelijkheid dat “de veiligheidssituatie zeer gemakkelijk kan omslaan”, de verwijzing naar geweld in Darfur en de humanitaire situatie kan de navolgende motivering dan ook niet dienstig weerleggen:

“Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het politieke klimaat in Soedan, sinds uw vertrek uit het land, fundamenteel gewijzigd is na de val van het regime van voormalig president Bashir, en de voornaamste doelstelling van de beweging Girifna – namelijk het omverwerpen van de heersende partij ‘National Congres Party’ [NCP] van president Bashir – de facto werd bereikt. Uit de aan het dossier toegevoegde informatie blijkt immers dat het regime van president Omar al Bashir omver werd geworden, en de op heden geïnstalleerde overgangsregering in Soedan de partij NCP liet ontbinden.

Wat betreft de actuele situatie in Soedan, dient verder het volgende opgemerkt:

Uit een grondige analyse van de huidige situatie in Soedan (zie COI Focus “Soedan: Huidige situatie in navolging van de militaire coup van 11 april 2019” dd. 06/09/19) blijkt dat het leger op 11 april 2019 een staatsgreep heeft gepleegd, waarmee het een einde maakt aan het bijna dertig jaar durende regime van president al-Bashir. Een “Transitional Military Council” (TMC) neemt het bestuur over. De coup komt er na maanden van bijna dagelijkse betogingen in het hele land, waarbij de protesten zijn uitgegroeid tot een beweging tegen de zittende president al-Bashir. De “Alliance of Freedom and Change” (AFC), een coalitie van gewapende groepen, politieke partijen en professionele organisaties, is de drijvende kracht achter deze betogingen. De regering beantwoordt deze protesten met geweld. Na de coup voert de TMC het aantal soldaten en het aantal leden van de “Rapid Support Forces” (RSF) op in Khartoem. Bij de betogers maakt het aanvankelijk vreugdegevoel na de coup plaats voor woede, velen zien de militaire coup immers als een verderzetting van het oude regime. Betogers blijven dan ook in grote aantallen aanwezig op de plaats van de sit-in, die reeds op 6 april is gestart, voor het hoofdkwartier van het leger in Khartoem. Er worden gesprekken opgestart tussen de TMC en de AFC en op 14 mei 2019 bereikt men een akkoord over de duur van de transitieperiode en de samenstelling van de wetgevende raad of parlement. De gesprekken struikelen evenwel over de samenstelling van de soevereiniteitsraad die moet toezien op de regering en het parlement tijdens de transitieperiode.

Ondertussen vinden verschillende gewelddadige incidenten plaats in Khartoem, overwegend gepleegd door de RSF. Het geweld in de hoofdstad beperkt zich tot de locaties waar betogingen gaande zijn en is gericht tegen personen die rechtstreeks deelnemen aan de sit-in en de protesten in de buurt, of die er onrechtstreeks bij betrokken zijn, zoals personen die economische activiteiten uitvoeren in en rond de locatie van de sit-in. Op 3 juni 2019, middenin de aanhoudende impasse in de gesprekken tussen de TMC en de AFC, worden de betogers op de locatie van de sit-in bloedig uiteengejaagd door mannen in RSF-uniformen. Hierbij vallen er 118 doden en meer dan 700 gewonden. Zowel de Afrikaanse Unie als Ethiopië stuurt hierna een bemiddelaar naar Soedan. Op 30 juni 2019, de door de Afrikaanse Unie vastgelegde deadline voor het overdragen van de macht door de TMC, komen in Khartoem en in andere steden van Soedan duizenden mensen de straat op. Bij deze protesten komen zeker elf mensen om het leven.

Op 5 juli 2019 bereikt men uiteindelijk een akkoord over de vorming van een soevereine raad met een alternerend leiderschap, die een overgangsperiode zal overzien. De officiële ondertekening van de overeengekomen grondwettelijke verklaring op 17 augustus 2019, betekent de start van deze overgangsperiode die 39 maanden zal duren en die voorziet in de ontbinding van de TMC, de oprichting van een soevereine raad met 11 leden en de aanstelling van een eerste minister en zijn kabinet. De verklaring voorziet tevens in de vorming van een onafhankelijk wetgevende macht gedurende de overgangsperiode, waarvan 67 procent van de zetels aan burgers zullen worden toegewezen. Het hoofd van de TMC zal de soevereine raad gedurende de eerste 21 maanden van de overgangsperiode leiden, waarna een burger de leiding van de raad zal overnemen voor de resterende achttien maanden. De nieuwe regering zal heel wat uitdagingen de baas moeten, onder meer een balans behouden in de acht van het leger, het beëindigen van de langlopende conflicten en de hervorming van een economie in interne strubbelingen hebben er bovendien toe geleid dat de gewapende groepen de grondwettelijke verklaring niet hebben ondertekend. Ook in het leger is er verdeeldheid binnen de hoge rangen en wrok omwille van de macht van Hemeti, de nummer twee van de TMC. De grote en gewelddadige incidenten waarvan sprake in Khartoem tijdens en na de militaire coup, blijken echter te zijn gestopt in de maanden juli en augustus 2019. Het type geweld waarvan sprake was tijdens en na de militaire coup, namelijk het hardhandig neerslaan van protesten en demonstraties door de RSF, het leger en de politie, kaderde bovendien niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.”

